

Foto: Helene Mariussen

Bånn i kusa

ANMELDELSE: Studentersamfundets Interne Teater (SIT) sin oppsetning av Vaginamonologene utfordrer Trondheims studenter til å snakke åpent om kvinners kjønnsorgan.

Emma Johnsen Rødli

PUBLISERT Torsdag 19. mars 2015 - 14:59

SIST OPPDATERT Søndag 22. mars 2015 - 12:13

NNONSE

ANNONSE

I Millenniumsrommet tar vi deg med på en reise i teknologien, kulturen og den norske spillelista fra de siste 20 årene.

ROCKHEIM
Millenniums-
rommet

Vaginamonologene er et stykke basert på intervjuer med over 200 kvinner i alle aldre. Eve Ensler skrev stykket som en hyllest til vaginaen og feminitet etter at hun selv ble misbrukt i sin barndom. Stykket er bygd opp av monologer basert på ekte kvinners erfaringer.

Det er uvant og litt kleint når fem kvinner åpent legger ut om sine erfaringer relatert til underliv og seksualitet. Etter kort tid føles likevel detaljerte beskrivelser av kjønnskår, kroppsvæsker og intime tanker normalt. SITs oppsetning er morsom, trist, flau og klein. De mestrer å ta med publikum på en berg og dalbane av følelser og tanker.

Stykket byr i stor grad på personlige historier, med avbrekk av eksempelvis faktaopplysninger om voldtekt og gjenfødelsen av ordet fitte - fra en vulgært skjelsord brytes ordet ned til vakre stavelser. Skuespillerne er alene i rampelyset mens framføringen foregår. De enkeltstående monologene knyttes sammen ved at skuespillerne innimellom bruker hverandre som stumme statister. Dette er grep som skaper en sammenheng mellom de ulike karakterene, og gjør stykket dynamisk.

Stykket veksler mellom tema som kjønnskår, seksuell lyst og voldtekt.

Tonen beveger seg fra det humoristiske til det alvorlige i takt med disse. En time med vaginasnakk skuffer ikke, spekteret er bredt og historiene er interessante og relevante. En kvinnes opplevelse av en gruppevoldtekt framføres blottet for humor, og heller ispedd lyriske virkemidler. Historien står definitivt fram som den sterkeste å fordøye, og derfor oppleves dessverre overgangen til neste monolog som for brå.

Stykket leker med ulike kontroversielle tema, og dens styrke ligger i det fasiløse. I én av monologene fortelles det om ei tretten år gammel jentes første seksuelle opplevelse med den elleve år eldre nabokvinnen. Mens samfunnet fordømmer handlingen og kaller det misbruk, forteller jenta om en fantastisk seksuell opplevelse.

Skuespillerne presterer imponerende godt, og vekslingen mellom de ulike stemmene skjer knirkefritt. Karakterene er for det meste troverdige, med unntak av et par litt i overkant teatraliske glimt. Forskjellene mellom dem skapes kun ved å endre kroppsspråk og talemåte. Fransk aksent, barnslig språk og voldsomt kroppsspråk skaper distinksjoner.

Stykket har et nokså lite dynamisk utgangspunkt i en serie av monologer. Likevel blir det ikke kjedelig. Karakterene bruker språk og uttrykk på ulikt vis, og mens noen monologer er historier, oppleves andre som lyriske framføringer. Humoren og den lette tonen er også et virkemiddel, både når det fortelles om vanskelige og morsomme ting.

Vaginamonologenes selvuttalte forsøk på å skape stolthet rundt vaginaen lykkes i stor grad. Det komplekse stykket reflekterer vaginaens egne komplekshet, og det appellerer.

KULTUR

ANMELDELSE